

ἀπιδάκι τό, κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Τὸ μικρὸν ἄπιον. Συνών. ἀπιδέλλι, *ἀπιδόπουλλον, ἀχλαδάκι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπ-πιδάκιν και ὡς τοπων. Κύπρ.

ἀπιδάρος ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρος.

Τὸ μέγα ἄπιον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπιδά.

ἀπιδᾶς ὁ, Βιθυν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

Ὁ πωλὼν ἀπίδια. Συνών. ἀχλαδᾶς.

ἀπιδᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπιδᾶτος ὁ, Σῦρ. ἀπιδᾶτο τό, Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

1) Εἶδος σύκων Μύκ. 2) Εἶδος ἐρινεοῦ Σῦρ.

ἀπιδεᾶ ἡ, ἀπιδέα Κάρπ. (Ἑλυμπ.) Κύθηρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν. και ἀπιδεᾶ) ἀπ-πιδέα Ἀπουλ. (Καλημ.) ἀπ-πιδέα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπ-πιδία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπιδεᾶ Ἰκαρ. Δ.Κρήτ. ἀπ'δε Λέσβ. ἀπιδεᾶ κοιν. ἀπ'δεᾶ βόρ. ἰδιώμ. ἀπεδεᾶ Ἡπ. ἀπ-πιδεᾶ Ρόδ. ἀπ-πιδεᾶ Κύπρ. ἀπ-πιδεᾶ Χίος (Πυργ.) ἀμπιδεᾶ Πελοπν. (Γελίν. Κορινθ. Τρίκκ. Φεν.) ἀπιδεᾶ Κέως ἀπ'δεᾶ Ἡπ. Μακεδ. (Βελβ.) ἀβδεᾶ Μακεδ. (Βελβ.) ἀπιδά Μακεδ. (Γκιουβ.) ἀδδᾶ Μακεδ. (Γκιουβ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπιδέα. Ὁ τύπ. ἀπεδεᾶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1821 (Λαογρ. 5, 17).

Ἀπιος ἡ κοινὴ (pyrus communis) κοιν. και Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.): Γνωμ. Τ' ἀπιδί ἀποκάτω 'ς τὴν ἀπιδεᾶ πέφτει (τὰ τέκνα ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς γονεῖς και κατὰ τὰ ἔργα) πολλαχ. Τ' ἀπιδ' δὲν πέφτ' μακρὰ ἀπ' τὴν ἀπ'δεᾶ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Γ-ἀπ'δεᾶ πῶζ' ἀπίδια τρῶ' πιτριγῆς (ἡ ἀπιδεᾶ ποῦ ἔχει ἀπίδια τρώει πετρεῖς, ἐνν. διὰ νὰ καταπέση ὁ καρπός. Λέγεται μεταφορικῶς ἐπὶ τοῦ κατέχοντος ἀξίωμα ἡ ἀνωτέραν θέσιν, κατὰ τοῦ ὁποίου πολλοὶ καταφέρονται) Λέσβ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπία.

Ἡ λ. και ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπιδεᾶ Ἡπ. Πελοπν. (Λακεδ. κ. ἄ.) Σκῦρ. κ. ἄ. Ἀπιδεῖς Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.) Ἀπ-πιδεᾶ και Ἀπ-πιδεῖς Κύπρ. Μαύρ' ἀπ'δεᾶ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀπιδέα ἡ, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -εᾶ.

Ἡ ὁσμὴ τῶν ἀπιδίων ἐνθ' ἀν.: Τὸ μαντήλ' μυρίζ' ἀπιδεᾶν (διότι περιέχει ἀπίδια) Τραπ. Ἐμύριζεν ἀπιδεᾶν τ' ὁσπὶτ' αὐτόθ. Συνών. ἀπιδάδι.

ἀπιδέλλι τό, ἀμάρτ. ἀπ'δέλλ' Κυδων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπιδί διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

Τὸ μικρὸν ἀπιδιον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπιδάκι.

***ἀπιδένζος** ἐπίθ. ἀπιδένες Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδί και τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένζος.

Ὁ ἐξ ἀπιδίου κατασκευασθεῖς.

ἀπιδί τό, κοιν. ἀπιδ' βόρ. ἰδιώμ. και Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀμπίδι Πελοπν. (Κορινθ. Φεν.)—Μλε-λέκ. Ἐπιδόρπ. 167 ἀδίδι Κέως ἀπιδί Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπὶ Καππ. (Σεμέντρ.) Κάρπ. ἀπ-πιδί Κύπρ. ἀπ-πίν Κύπρ. Τῆλ. ἀπ-πιδί Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Μεγίστ. Ρόδ. (Βάτ.) Σέριφ. Σίφν. Χίος (Ἁγιος Γεώργ.

Πυργ.) ἀπ-πιδί Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπ-πὶ Κάρπ. (Ἑλυμπ.) ἀπ-πὶ Ρόδ. ἀπφίδι Σίφν. ἀπὶρ' Καππ. (Ἀρα-βάν. Γούρτον.) ἀπὶτ' Καππ. (Φερτάκ.) ἀπὶθ' Καππ. (Μαλακοπ. Μισθ.) ἀπὶχ' Καππ. (Μισθ.) ἀδὶχ' Καππ. (Ἀξ.) πίδι Καππ. (Φάρας.) πίδ' Ἡπ. Σάμ. (και ἀπιδ').

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπιδιον.

1) Ἀπιδιον κοιν. και Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Γούρτον. Μαλακοπ. Μισθ. Σεμέντρ. Φάρας. Φερτάκ.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Γλυκὸ -ζουμερὸ-νόστιμο -ξινὸ -σάπιο -ὄριμο ἀπιδί κοιν. Ἀπίδια τοῦ Γιάνν'κον (εἶδος ἀπιδίων μεγάλων χρώματος λευκοῦ και ροδίνου) Κέρκ. Ἀπίδια καμπάνις (σχήματος καμπάνας) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. Ὡσον νὰ εἴπῃς ἀπιδί (τάχιστα) ἄγν. τόπ. || Παροιμ. φρ. Πόσα ἀπίδια βάνει -παίρνει -πᾶνει -χωρεῖ ὁ σάκκος (τῆς φρ. προηγείται: θὰ ἰδοῦμε ἢ θὰ σοῦ δείξω -θὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ ἢ δοκίμασε κττ. Ἐπὶ ἀπειλῆς ἢ πρὸς ἐκφοβισμόν και ἀποτροπὴν ἀπὸ κακῆς τιнос πράξεως) σύνηθ. Ἀν τὸ βρῆς πὸς' ἀπίδια ἔχει ὁ σάκκος! (ἐπὶ ζητή-ματος περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχη τις σαφῇ γνώμην ἢ πρόβλεψιν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Παροιμ. Τ' ἀπιδί πίσω ἔχει τὴν οὐρὰ (ἐπὶ πράγματος τοῦ ὁποίου τὸ τέλος θὰ εἶναι δυσάρεστον) σύνηθ. Φάι ἀπίδια, μέτρα τοῖς νοῦρές τους (ἐπὶ ματαιοπονοῦντος) Πελοπν. Ἀπ' τὰ φαγωμένα ἀπίδια κάτσε μέτρα τοῖς οὐρές τους (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἀθῆν. Τὸ καλὸ ἀπιδί τὸ τρώνε τὰ γουρούνια (ἐπὶ τῶν ἀτυχοῦντων ἰδίᾳ ἐν τῷ γάμῳ και ἐπὶ τῶν ἀντιστοιχῶς ἀπολαυόντων ἀγαθὰ καιτοὶ ἀναξίων) πολλαχ. Τὸ καλὸν τ' ἀπιδ' ἄρκον τρώει ἀτο (συνών. τῇ προηγουμένῃ. ἄρκον=ἄρκτος) Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.

Τὸ βασιλικὸ τ' ἀπιδί | τῇ διμῆν ὅπ' ἔχει δίδει

(ἐπὶ τῶν χρησίμων ἀναλόγως τῆς ἀξίας των) Κρήτ. Φάι ἀμπίδι ἀκαθέρ'το και μῆλο καθερ'μένο Μλελέκ. ἐνθ' ἀν.

β) Μεταφ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον πολλαχ. 2) Τὸ δέν-δρον ἀπιδέα Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐφύτρεται ἓνα ἀπιδ' Ὁφ. Ἐξῆθ' ἀπᾶν'ς' σ' ἀπιδ' (ἀνέβηκα ἀπάνω 'ς τὴν ἀπιδεᾶ) Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπία.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπίδια και ὡς παρων. τῶν Ἀνατο-λιτῶν Κωνπλ., ὡς τοπων. δὲ ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπιδί Κρήτ. (Σητ.) Ἀπ-πίν Κύπρ.

ἀπιδίτσα ἡ, ἐνιαχ. ἀπιδίτσα Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπιδεᾶ και τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

1) Ἡ μικρὰ ἀπιδεᾶ, ὁ ἰδ., ἐνιαχ. Συνών. ἀπιδο-πούλλα, ἀπιδούλλα, ἀχλαδίτσα. 2) Θαμνώδες τι δένδρον τοῦ ὁποίου οἱ ἐρυθροὶ καρποὶ εἶναι παρεμφερεῖς πρὸς ἀπίδια Πελοπν. (Οἶν.) 3) Εἶδος τοῦ θαμνώδους φυτοῦ τρικουκκᾶ (ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὸ σχῆμα ἀπιδεᾶς) Πόντ. (Τραπ.)

Ἡ λ. και ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπιδίτσα Ἡπ. Ἀπιδίτσες Πελοπν. (Νεοχώρ.)

ἀπιδόδεντρον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπιδί και δέντρον, δι' ὃ ἰδ. δέντρο. Τὸ δένδρον τῆς ἀπιδεᾶς. Πβ. ἀπιδόφυτον.

ἀπιδοζούμι τό, ἀμάρτ. ἀπιδοζώμ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπιδί και ζουμί, παρ' ὃ και ζωμίν.

1) Ὁ ξινὸς ζωμὸς ἀπιδίων συσκευασμένων πρὸ τῆς τελείας ὀριμάνσεως ἐντὸς πίθων Τραπ. Χαλδ. 2) Ὁ ζωμὸς ξηρῶν ἀπιδίων βραζομένων Χαλδ.

ἀπιδόκλαδον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπιδί και κλαδί, Κλάδος ἀπιδεᾶς.

